junij 2024

Leto 2024 Pacifik

1. junij 2024, sobota Panama - Francoska Polinezija (9. dan)

Starlink dela in Starlink ne dela. Včeraj se je postavil v minutki, danes šele po dveh urah. Dnevnik pišem in objavim takrat, ko lahko in ne takrat, ko je konec dneva. Saj, ko enkrat dela, potem dela. Ne morem ga pa pustiti prižganega 24/7, ker bi mi preveč izpraznil baterije. Za povrhu imava še smolo s soncem. Noč je bila jasna, brez oblačka, jutro postreže z zabasanim nebom. In tako ni nič z ekološko elektriko. Za fosilno elektriko pa nimava neomejenih resursov. In prav prijetno tudi ni živeti v hrupu v ogrevanih prostorih. V tropih. Kasneje preko dneva se naju sonce končno usmili in nekaj električne energije roma tudi v baterije in se samo iz baterij.

Včeraj popoldan se je Vesna spravila pogreti golaž, ki ga je pripravila še v Panami in shranila v hladilniku. Za predjed si je zaželela cevice. Ni druge, ribo je potrebno ujeti. Pa sem nekako z dvema predelanima trnkoma naredil pritrditev vrtalke na (popolnoma novo in drago) vabo, spustil vse skupaj v vodo in po pol ure je zapela rolica. Močno je zapela in laks se je odvijal tako, kot le redkokdaj. Ok, barko sem upočasnil, na roke nataknil delavske rokavice in poskusil nekako ustaviti laks. Pa me je ribetina prehitela. Še preden bi lahko kaj naredil, ga je strgala in odnesla s seboj tudi vabo. Nisem je videl, morala pa je biti zelo velika. Verjetno prevelika za naju dva. Tako sva ostala že brez tretje vabe, odkar sva v Tihem oceanu. In nisva na palubo uspela spraviti niti še ene same ribe. Drag je ta ribolov, drag. In mislim, da sem se naveličal tega. V Atlantiku sargaške alge, tukaj prevelike in preveč rib. Oprema je (kao) atestirana na 75 kg, pa se laks trga kot po tekočem traku. Kobo prva prilika (čez nekaj mesecev) kupim takega za 300 kg. Upam, da bo zdržal vsaj 10 kg ribe.

Ponoči so naju napadli ptiči. Bombardirali so naju z iztrebki. Jadra so obložena z gvamom, da o dingiju niti ne govorim. Še kokpit, pod tendo, je zasvinjan. Za čiščenje ptičjega dreka je tako danes šlo več vode, kot za tuširanje in pomivanje posode skupaj. In to še ni vse, kar so nama storili. Ko jim je zmanjkalo sranja, so naju začeli obmetavati z ribami. Na tendi tako še sedaj leži ligenj, ki bi ga lahko dosegel le tako, da bi zaprl tendo. Tega pa na tem morju ne bom počel, ker ni nujno. Dežja pa sedaj, ko bi ga potrebovala, ni na vidiku.

Vetra imava ravno prav, 3-4 Bf z boka in s pomočjo enega vozla toka (končno) v pravo smer lepo napredujeva proti cilju. Ampak. Po napovedih se bo veter spet obrnil in bo pihal v nos, zato še vedno stiskava proti jugu, kolikor se da.

zjutraj naju pričaka posran dinghi od zunaj in znotraj ....

haha .... najprej sva mislila, da je spet ptičji kakec, pa nama oblika nekako ni šla skupaj .... le kako je priletel na streho tende kalamar? mogoče ga je ptič spustil in si ga shranil za večerjo ?

no, in ne samo, da je bil dinghi in okolica pokakano, ne vem kako jim je uspelo jadro (genoa)pokakati?? kaj takega pa še ne

2. junij 2024, nedelja *Panama - Francoska Polinezija (10. dan)*

Moana je vklopila klimo. Bližava se Humboldtovemu toku in morje se je ohladilo iz preko 30 stopinj na 24 stopinj. Na barki se to močno pozna. Z (zunanjega dela) nosu ne kaplja in ne curlja. Danes ponoči, ko sem se malo zleknil v kokpitu, je postalo tako hladno, da sem se (sicer brez oblačil) moral pokriti z rjuho. No, sončno jutro zadeve takoj postavi v pravi kontekst. Ipak sva ob ekvatorju.

Veter se obrača na jugozahodnik. V prevodu to pomeni "!točno v nos". Res škoda, da ob Panami ni bilo možno pluti še dan ali dva v južni smeri in obpluti Galapaško otočje z južne strani. Tako imava pa že deset dni vse kaj drugega, kot gentlemansko jadranje. Odločitev je bila težka, a mislim, da je smiselna. Obrnil sem na jugovzhod, stran od najinega cilja in proti toku, a z upanjem, da prideva v nekaj dneh v področje pasatnih vetrov. Tukaj sva sicer na vetru, a je ta tik ob doldrumsih iz zahodnih smeri.

Medtem, ko se je Starlink postavljal (danes je to trajalo pol ure), sva zamenjala celotni laks na roli, mediteransko vabo (vabo za majhne ribe) obnovila z novimi trikrakimi trnki in jo spustila v morje. Potem sem pogledal vremensko napoved na netu in se odločil, da obrnem. Pa sem začel s proceduro obrata, ko v tem trenutku (ampak res, točno v tem trenutku!) zapoje rolica in se laks začne odvijati z neverjetno hitrostjo. Namesto v obrat, zapeljem z vetrom (ni časa za pospravljanje jader) in se spravim ustavljat odvijajoči se laks. Nekako mi to uspe in nekako tudi ribi uspe izpljuniti vabo. Spet je to morala biti ogromna in hudo sestradana riba, da se spravi loviti majčkene vabe, namenjene majhnim ribam. No, vsaj vabo mi je pustila. Tukaj očitno res ni varno loviti "za hec". Sedaj je to že kar pravilo. Ko gre vaba v morje, se riba ujame "v minutki". Kakorkoli, danes ne loviva več in pika!

Sonca je bilo le nekaj ur, popoldan je spet zabasano oblačno. Proizvodnja elektrike ponovno ne bo iz obnovljivih virov energije, karkoli to že pomeni. Električno energijo bova naredila iz kemične, shranjene v fosilnih gorivih (spet, karkoli to že je). Živela ekologija!

Jingle, ki je bil še včeraj 100 milj pred nama, je sedaj za nama. Bili so toliko višje od ekvatorja, da jih je obrat vetra in naraščajoči tok obrnil skoraj za 180 stopinj. Nekaj časa so se še borili proti naravi, potem pa obrnili, podobno kot midva. Prav zanimivo bo jutri pogledati, kako smo se oboji prebijali skozi zanke in uganke vremena.

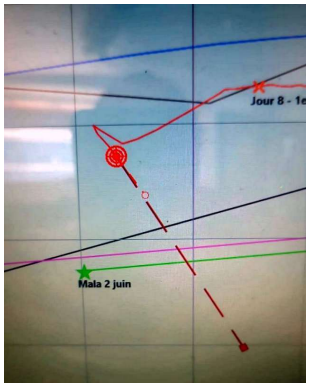

takole se je Jingle katamaran obrnil

3. junij 2024, ponedeljek *Panama - Francoska Polinezija (11. dan)*

Sinoči sem obrnil nazaj proti zahodu. Orcanje proti valu in močnem toku nima smisla. V celem dnevu sva naredila slabih 25 milj proti jugu. Nekaj drugega si bo potrebno izmisliti. A kaj? Ponoči, ko oba spiva, sva izgubila še nekaj včeraj s trudom priborjenih milj. Preko dneva vsake toliko časa popazim na smer in je bolje. Proti jugu sicer ne napredujeva višine pa tudi bistveno ne izgubljava.

Jingle, ki je bila še predvčerajšnjim 100 milj pred Malo, je danes 120 milj za Malo. V navezi smo. Tudi oni so obrnili proti zahodu. Za katamarane so ti vremenski pogoji še težji kot za enotrupce. Verjetno naju bodo v nekaj dneh ujeli, skoraj tri metre so daljši od Male in prav toliko širši. V dobrih vremenskih pogojih je njihova trupna hitrost vsaj za vozel višja od najine.

Vetra imava preko dneva 3 Bf, zvečer le še 2 Bf in ponoči 1 Bf. Morje se je umirilo. Vesna je danes po dolgem času spet službovala. Precej sva tudi v navezi s prijatelji. Slišno in pisno. Starlink je danes za čudo začel delati že prej, kot v desetih minutah. Stalno pa javlja, da ima GPS čip skurjen. To ni dobro. Ne samo, da ni dobro, to je hudimano slabo. Ampak, po nekem času se nekako postavi tudi ta čip. Vsaj do sedaj se je. In ko dela, dela odlično. Hja, le kaj bi brez interneta?

Popoldan sem dobil dovoljenje za lovljenje rib z mini mediteransko vabico. Včeraj se je takoj nekaj ujelo, danes oba upava, da se ne bo nič. Cevice gor ali dol - pomembno je, da ribetina spet ne odnese vabe!

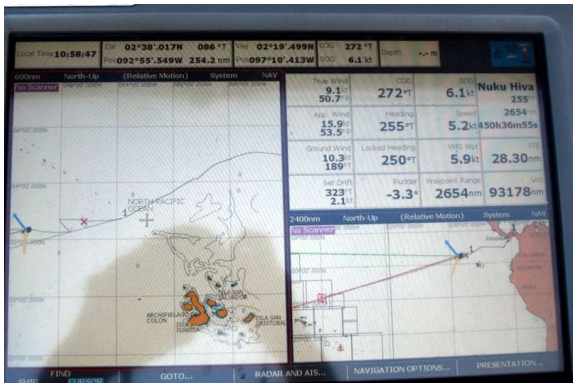

takole pa mi vijugamo že 11 dni

skoraj je bilo že prijetno jadranje...skoraj...

4. junij 2024, torek *Panama - Francoska Polinezija (12. dan)*

Ponoči sva jadrala le nekaj ur, ostalo je pel motor. In tako je tudi danes. Vetra je za 1 Bf. Z minimalnimi obrati se počasi fijakava proti zahodu. Zato pa mirno morje izkoristiva za nabavo vabe. Ta je sredi morja možna le tako, da se barka ustavi, spusti dingi v vodo, spleza nanj in z zunanje spodnje strani osvobodi vabo. Tako, pa imava vabo nazaj.

Ampak. S tisto vabo bova zelo verjetno ujela tudi ribo. Torej, plan B. V vodo spustiva mini mediteransko vabo. Da ne poslušava komentarjev, češ da nič ne loviva ter da hkrati minimizirava možnost ulova. Dodatno upam, da niti ne bova slišala rolice, ker sva oba v podpalubju in motor pač dela svoj hrup. Pa sva vseeno jo. Mini mediteranska vaba je odlično služila svojemu namenu. Na mini vabo se je ujela mini riba, manj kot pol metra velik mahi mahi. Sedaj imava izgovor za lovopust in hkrati nama ne bo potrebno pojesti 10 kg ribe. Bingo!

Sicer sva pa mirno morje izkoristila še za izdelavo vode. Tako za pitje, kot za tuširanje. Ostala zanimacija današnjega dne je bila pri obema službovanje.

borila se je z vsemi močmi

ko sem videla kako majhna je, bi jo najrajši v morje nazaj spustila

sicer pa: majhna vaba, majhna riba ... za eno kosilo bo, več pa ne

če že vetra ni, vsaj lep sončni zahod

5. junij 2024, sreda *Panama - Francoska Polinezija (13. dan)*

Ob devetih zvečer se dvigne toliko vetra, da lahko jadrava. Dva bofora. Hitrost je tri vozle, pa še to ne v pravosmer. Je pa tišina! Spanje je bilo prijetno. Tudi dopoldan je še vetrič, potem se pa skoraj ustaviva. In spet prede motor. Jingle je imela malo več vetra, razdaljo je do večera znižala na 150 milj. Popoldan pa javijo, da so tudi oni ostali brez in da motorirajo. Samo, oni volvorirajo, midva yanmarirava. Bistvene razlike pa ni.

Včerajšnja porcijska riba je bila današnje pošteno kosilo. V Dalmaciji bi bile to štiri porcije. Mahi mahi, po slovensko zlata skuša, meni ni najbolj všeč. Za moj okus je prepusta. Skuša, pač. Vendar se je Vesna potrudila in jo pripravila v odlični omaki s pašto za prilogo. Nisem imel pripomb. Niti nisva imela pripomb nad primerno ohlajenim sicilijanskim sivim pinojem. Zadnja flaška te zvrsti iz naše vinske kleti.

Dan mine v službovanju. Da razbijeva monotonijo, se lotiva čiščenja guana. Očistiti je potrebno sončne panele in dingi. Na debelo je vse posrano. Kolikor se da, itak čistiva to vsak dan. Le kako naju ptičurine-seronje najdejo sredi morja? Naslednjič se bom oborožil, da jih bom lahko sestrelil, ko v nizkem letu pikirajo na Malo. Pričakujem lahko pravo pomorsko bitko med mornarico in aviacijo.

mahi mahi z limono,kaprami in zelenim poprom; špageti popečeni na olivnem olju z origanom in poprom, poplaknjeno z belim vinom...

sedaj, ko ni več oblačnosti, so večerni pogledi čudoviti

meni osebno so všeč nore barve,ki nastanejo po sončnem zahodu ....

.... in se spreminjajo do trde teme

6. junij 2024, četrtek *Panama - Francoska Polinezija (14. dan)*

Če se ne ukvarjam s popravili barke, se ukvarjam s popravilom telefona. Crknil je USB priključek in telefona se ne da več polniti preko USB. Samo še brezžično gre, kar pa ni tako priročno na barki. Za povrhu vse kaže, da tudi brezžična battery bank ne dela v redu. Upam, da mi ne bo potrebno aktivirati katerega od rezervnih telefonov, kjer nimam naloženih vseh aplikacij, ki jih sedaj uporabljam. Ah, ja...

Samo, da se mi ne bo potrebno ukvarjati še s Starlinkom. Včasih dela, včasih ne dela. Sedaj se kot po pravilu postavlja že zelo dolgo. Saj, ko enkrat dela, dela v redu.

Za kosilo sva imela ribico. Svinjsko ribico. Vesna ne pusti loviti, dokler ne pojeva vsega, kar imava odtajano v hladilniku. Ampak. Mogoče bom pa jutri vseeno spet lahko lovil. Kakorkoli, manjana…

Jingle je danes popoldan prečkala ekvator. V precej boljših vremenskih pogojih jadrajo, imajo več vetra in manj toka. Skoraj so naju že dohiteli, mislim pa, da naju bodo tudi kmalu prehiteli.

zadnje kosilo na severni polobli: svinjska ribica s suhimi slivami in kremno omako; mix testenine na olivnem olju z začimbami

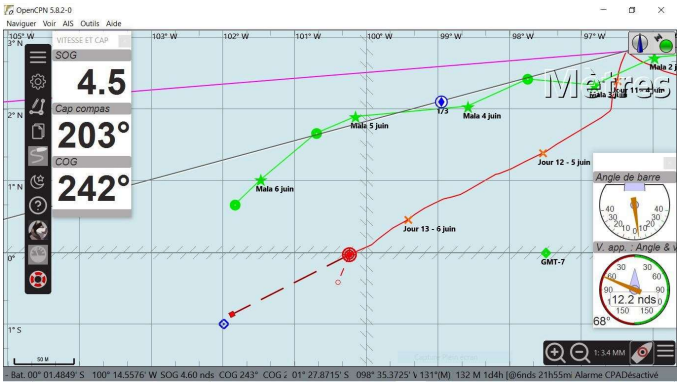

Cat Jingle vestno beleži njihovo in našo pozicijo plovbe... Jingle je danes že daroval Neptunu, nas to čaka verjetno jutri glede na hitrost plovbe... mah, 14 dni že plujemo, pa še nisva prišla na južno poloblo

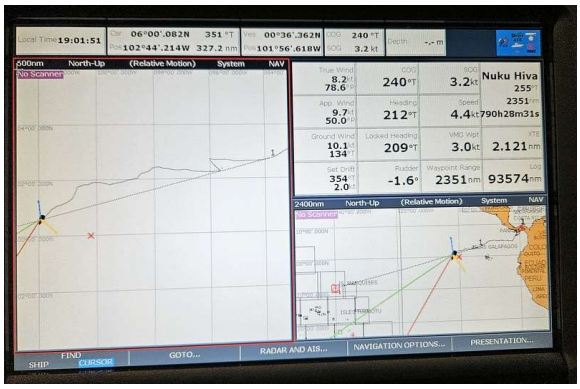

takole pa Mala vijuga odkar sva zapustila Panamo

7. junij 2024, petek *Panama - Francoska Polinezija (15. dan)*

Celo noč ni bilo sapice, yanmarava direktno proti jugu, proti nekaj stopinjam južno, kjer se začnejo pasatni vetrovi. A gre počasi. Z gorivom varčujem in hitrost barke je le nekaj nad 5 vozlov. To bi sicer še šlo, imava pa 2 vozla točno v nos usmerjenega toka. Proti jugu zato napredujeva le dve in pol minuti na uro.

Nekaj malega pred šesto uro zjutraj, točno ob sončnem vzhodu, sva še devetič prečkala ekvator. Kot se za tako priložnost spodobi, sva nazdravila eden drugemu in oba skupaj Moani darovala nekaj kapljic siciljanskega sivega pinoja. Da bi boginja vedela, kaj in od koga je dobila darilo, je vizitka (boat card) romala v steklenico in steklenica njej v objem. Ker se voda med oceani pretaka, sva s tem dejanjem posredno, preko božanske posrednice, darovala tudi bogu Pozejdonu. Tako se menda dela, ko se prečka ekvator.

Jutranja kavica je prišla na vrsto kasneje, ve se kakšne so prioritete. Primus deorum, deinde hominum.

Danes smem spet loviti. Upam, da tudi kaj ujamem. Srečo me je potolažil (pravzaprav je potolažil Vesno), da on na celi poti od Galapaških otokov do Markizinih otokov ni ujel niti ene ribe. Pa je lovil 24/7 z več vabami hkrati v vodi. Glede na to, je Vesna danes vzela meso iz zamrzovalnika.

Dopoldne se pojavi 5 vozlov jugovzhodnika in preko dneva lahko motorsailava. Ne gre točno proti jugu, bolj naju nese proti jugozahodu, a je napredovanje poroti jugu za pol minute na uro boljše. Tok se je zvečer začel obračati iz severnega na severozahodnega in upam, da se preko noči obrne na zahodni. Vsaj nekaj.

zjutraj nepopisna vlaga, kar teklo je vsepovsod, tudi iz tende

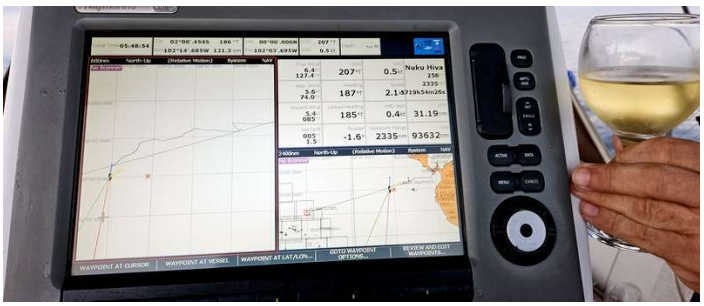

...končno pripluli na ekvator ...tukaj piše še north

čez sekundo pa že south ... 00.00.000

tradicionalno nekaj vina darujemo tako Moani kot Pozejdonu

nato v steklenico naša vizitka in leti v morje (priznam, neokološko, mea culpa, ni pa plastika, te pa ne prenesem v morju)

in po dolgem času gledam čudovit sončni vzhod-običajno na vstajam tako zgodaj, da bi ga pričakala ...

zajtrk na južni polobli: prekajena šunka z jajci; kočerja pa: črni riž z gozdnimi gobami, medium steak in grška solata.....

8. junij 2024, sobota *Panama - Francoska Polinezija (16. dan)*

Vesno je zagrabil revmatoidni artritis. Skoraj se ne more premikati. Začela je s terapijo medrola. Niti naklofen, niti voltaren (niti oba skupaj) ji ne pomagajo toliko, da bi ponoči lahko spala. Zato si danes popoldan, ko ji arcnije vsaj malo primejo privošči lepotilni spanec.

Do enih zjutraj niso bile samo bolečine tiste, ki so ji motile spanec, tudi motor je rohnel. Potem se je dvigni za tukajšnje razmere strašanski veter. Celih 6-7 vozlov je pihalo. Ne čisto iz prave smeri, ker pa prihajava v področje, kjer tokovi tečejo z boka in ne v nos se je na hitrosti precej poznalo.SOG se je dvignil iz 3 na 4 vozle. Čez dan se premikava počasi, a tiho in zanesljivo. Šele na drugi stopinji južno srečava (rahle) pasate. V 11 vozlih polkrme in s pomočjo toka, ki se je obrnil na zahod, velikokrat vidim sedmico na instrumentih. Končno!

Z Jingle smo po dveh tednih spet skupaj. Popoldan, ko smo si izmenjali pozicije, so bili 11 milj jugovzhodno od naju. Zanimivo je, kako vreme kroji plovbo. Po enem tednu je bila Jingle 140 milj pred nama, po desetih dnevih 160 milj za nama in po petnajstih dneh smo skupaj. Razmere, se mi zdi, bodo od sedaj dalje stabilne s krmnimi vetrovi in 44 čeveljski katamaran bo v primerjavi s 36 čeveljskim enotrupcem vsak dan pridobival vsaj 25 milj.

takole, daleč proč, pa dežuje....

9. junij 2024, nedelja *Panama - Francoska Polinezija (17. dan)*

Jingle v prvi noči ni nič pridobil, nekaj je izgubil. Sredi noči ju prehitiva na razdalji nekaj sto metrov. Ko se naredi dan, jih ne vidiva več. Pa tako velik je Tihi ocean! Razumljivo, v vetrovih, ki komaj dosegajo 6 vozlov, je dvakrat težja barka tako hendikepirana, da dolžina ne pomeni veliko.

Vesna je danes malo bolje, medrol je očitno naredil svoje. Ni pa še dobro.

Sredi dneva se je veter dvignil na 3-4 Bf polkrme in hitrost se je približala teoretični. Nadaljujeva v jugozahodni smeri, res ne bi rad spet padel v bonace, ki so v nekaterih modelih napovedane za torek vse nad 5 stopinj južno. Jingle se je odločila za drugačno taktiko, plujejo proti zahodu in s tem računajo na boljšo smer vetra kasneje.

Z mediteransko mini vabo loviva. Ribe in ptice. Najprej ujameva ptiča, seronjo. Nekaj časa ga vlečeva za seboj, potem se nekako izvleče in odleti kolikor mu peruti dajo, v ravni črti točno stran od Male. Temu se reče športni ptičelov. Catch and release. Upam, da je bila lekcija koristna in da naju ne pride posrat. Vendar, če ni dovolj pameten, da bi ločil vabo od ribe, nisem čisto prepričan, da je razumel, da je vaba del Male. Preverjeno pa riba ni dovolj pametna za prepoznavanje vabe. Ampak, tudi tu gre za športni ribolov. Dve sta se osvobodili že pred vidno razdaljo, tretja izpusti vabo, ko jo že vlečem iz vode med navpičnim plavanjem po zraku.

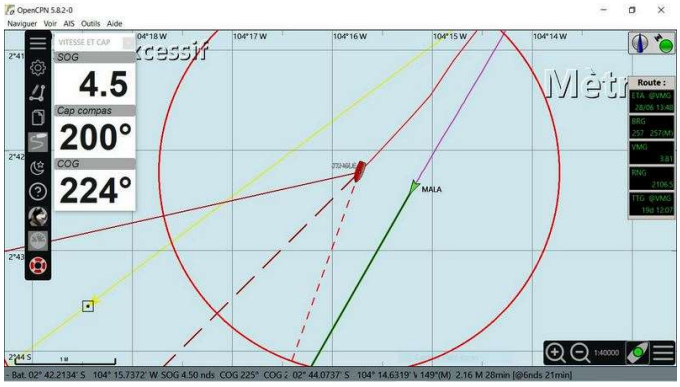

opolnoči se srečamo z Jingle ... vsak po svoje malo zavijemo na stran, da se ne zaletimo, pozdravimo s prižiganjem luči in kmalu se spet izgubimo na tem oceanu

proti večeru se ujame riba, majhna vaba, majhna riba

in to je bil še zadnji pogled na ribo preden jo je Tone uspel dokončno dvigniti iz vode ....

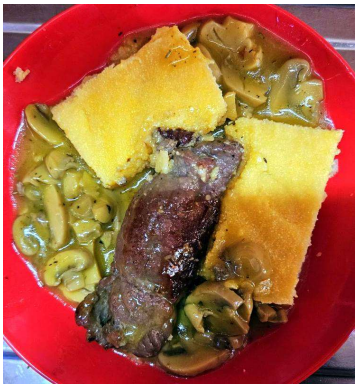

danes za kočerjo: goveji zavitki v gobovi omaki s polento

10. junij 2024, ponedeljek *Panama - Francoska Polinezija (18. dan)*

Zvečer in zjutraj sta naju prešli nevihtni fronti. Večerna je bila prva taka fronta po dolgem času in me je ujela nepripravljenega. Krajšanje jader sem moral izvesti v trdi temi in dežju. Potem sva preostanek noči v 3 Bf polkrmnega vetra počasi jadrala z močno skrajšanimi jadri in mirno spala.

Jingle je zjutraj 15 milj severozahodno od Male. Do cilja imamo oboji še enako dolgo pot. Glede na trenutni veter ima boljšo pozicijo, glede na pričakovani pa slabšo. Prav zanimivo bo analizirati, kaj je bila boljša izbira. Verjetno pa bistvene razlike ne bo, 15 milj na oceanu je tako malo... Kakorkoli, zvečer je Jingle 6 milj severno od Male.

Do cilja imava od danes dalje manj kot 2000 milj. Nisva pa še na polovici poti.

Kot zanimivost: danes sem med telefoniranjem v morju opazil plavut. Šarki je plaval čisto pod površjem okoli 20 m od Male. Dva, morda tri metre je meril v dolžino. Zagledati morskega psa na odprtem morju je redkost. Mislim, da je bilo to drugič ali tretjič v mojem življenju.

Rib danes nisem lovil, pozabil sem. Za kosilo sva jedla golaž z njoki.

včerajšnje fotke: mavrica običajno prinaša dež ...

nad pogledom naprej se čisto zgroziva....spet si je en ptič našel mesto za kakanje

mirno je čepel in gledal v ocean....

...nič ga ni motilo, ko sva ga odganjala...

... in potem čudno gleda Toneta kako gre proti njemu ...in šele, ko je bil čisto blizu njega, je odfrfotal neznano kam... ni kaj, včasih se tudi kaj dogaja sredi oceana takole proti večeru

takole nas je pa danes Jingle ujel v objektiv; očitno smo bili oboji hkrati na vrhu vala... midva jih nisva uspela videti

11. junij 2024, torek *Panama - Francoska Polinezija (19. dan)*

Noč je bila nevihtna, stalno je bilo potrebno spreminjati smer plovbe, na srečo ne tudi jader. Dan je sončen s konstantnim vetrom 4 Bf polkrma, kot se za pasate spodobi. Jingle je bil včeraj zvečer 6 milj in zjutraj 17 milj severovzhodno od Male.

Vesna se zjutraj spravi speči kruh. Moj predlog, da bi poleg svežega kruha za zajtrk jedla tudi sveži cevice zavrne. Nimava več zelenjave za pripravo cevica. Posledično tudi ribe ne smem loviti. No, po prigovarjanju se le omehča in tik pred zajtrkom v vodo spustim vabo. In ko jaz pozajtrkujem (Vesna še ne), zapoje rolica. Iz vode potegneva dvokilogramskega mahi mahija, slabe tričetrt metra meri v dolžino. Vesna ga sfiletira (je že vedela, zakaj ne pusti loviti) in današnje kosilo je s tem določeno. In lovopust za naslednjih nekaj dni tudi.

Za kosilo je bil torej mahi mahi v rahlo pekoči tajski kokosovi omaki z rižem, kot prilogo. Odlično! Le riža je bilo preveč. In ribe premalo.

Malo službujeva, malo surfava po netu, malo mesedžirava in klepetava s prijatelji, pa je tipičen dan v pasatinih vetrovih mimo.

za zajtrk domači kruh .... če me spomin ne vara, ga nisem pekla par let

h kruhu pa francoska salama, holandski masdamer, španske olive, turški feferoni ,francoske kumarice in kruh iz panamske moke...internacionalen zajtrk :)

pa se je spet ujel mahi mahi / zlata skuša / dorada ...

bila je tako divja

čeprav ima riba le 2kg žive teže, je treba pametno razporediti meso vsaj za dva dni , pa malce računam, da bo tudi mahin namaz

mahi mahi fillets in a Thai coconut sauce made with cilantro, ginger, and lime juice

12. junij 2024, sreda — Panama - Francoska Polinezija (20. dan)

2-3 Bf ponoči, 3-4 Bf podnevi. Hitrost po vodi je nizka, SOG pa čisto zadovoljiv. Pomaga nama morski tok, ki naju k cilju potiska z do dvema vozloma hitrosti. Z Jingle ohranjamo razdaljo pod 20 miljami.

Danes je na sporedu polnjenje tanka in steklenic z vodo. In ribolov. Jasno, da se riba ujame točno takrat, ko ni treba.

Pospraviti je treba jadra, ugasniti watermaker in generator ter začeti z vleko. Ribetina konkretnih dimenzij se dobro brani in po četrt ure, ko sem uspel naviti šele polovico laksa, se osvobodi. Vsaj vabo nama je pustila, če že ni darovala svoje malenkosti za cevice. Moana očitno pošteno skrbi za vse na in v morju. Ona že ve, da za lakoto potešiti imava še ribo od včeraj.

Ko se spravim pospraviti generator, se zgodi nesreča. Pokrov lockerja sreča mojo glavo in na njej pusti znamenje. Nekaj rdečega kaplja in curlja (bolj šprica, če sem pošten) in komaj pritečem v salon, da si dam papirnati tampon na glavo in ga tiščim, da zaustavim krvavenje. Vesna se kar utrudi, da pobriše vso kri po barki. Nekaj časa ležim na tleh, da se krvavenje umiri in mislim, da hujšega ne bo. Sterilna gaza in čas bosta pozdravila rano.

Za kosilo je mahi mahi. Le kaj drugega bi lahko bilo? Tokrat v mediteranski omaki in s pašto kot prilogo.

kočerja danes: mahi mahi v mediteranski omaki, rahlo pekoče, rezanci

takole plujemo z Jingle; razdalja je 20nm

lahko noč

13. junij 2024, četrtek *Panama - Francoska Polinezija (21. dan)*

Iz previdnosti začneva z ribolovom šele po zajtrku, iz previdnosti zajtrkujeva pašteto iz prejšnje ribe in iz previdnosti danes nič ne ujameva. No, nič ne ujameva zaradi previdnosti rib. Ena, precej velika, je bila malo neprevidna in je nekaj časa bingljala na koncu laksa. Da sem barko zapeljal z vetrom in pospravil obe jadri ter začel ribetino mic-po-mic vleči iz vode, je minilo vsaj deset minut, raje več. Z rolo ni šlo, treba je bilo natakniti delavske rokavice in laks vleči na roko: deset centimetrov in en obrat rolice, pa naslednjih deset centimetrov in en obrat rtolice, pa ... Na rolici je laksa za tisoč obratov. Bila je precej težka, težko sem jo vlekel. In ne vem, kako bi jo potem spravila na palubo. Torej, ko se je riba odločila, da bi se šla športni ribolov, sva se bolj, kot ona, oddahnila midva. Še posebej, ker je bila toliko fer, da nama je pustila vabo. A ni bilo dolgo, ko se je ujela primerno velika mahi mahi. Osvobodila se je šele, ko je bila že v zraku. Odlomila je en krak trikrakega trnka.

Veter se je ponoči ustalil in dopoldan je tak, kot se za pasate spodobi, 4 Bf polkrma do krma. Napredujeva ob petem južnem vzporedniku. Do popoldan z obema jadroma, potem samo z genovo. Po včerajšnjih vremenskih napovedih so bliže ekvatorju blagi vetrovi in bolj stran močnejši. Iščeva torej zlato sredino. Seveda, dokler se napoved ne spremeni. Ali

pa se spremeni vreme ne glede na napoved. Jingle se je odločil, da gre v močnejše vetrove. Razumljivo, dvakrat so težji in širši od nas in tudi precej daljši. Za njih je 5 Bf v redu, za nas je preveč. Ob nevihti naraste 5 Bf na 7 Bf. Še bolj v vetru sta Adam in Opale. Vsi smo namenjeni k istemu cilju.

ko se končno odločim kaj bi naredila za kočerjo, zapoje vaba ....

barka se rola levo desno, komaj držim fotič v roki in lovim ravnotežje, riba nori, skače po morju kot zmešana in na koncu ji uspe zapustiti našo ribiško palico ....

... in tako je bil izvršen plan B za kočerjo: zelje s fižolom in bučnim oljem; špageti s kraško panceto,suhim paradižnikom in česnom

14. junij 2024, petek *Panama - Francoska Polinezija (22. dan)*

Veter je na meji, 3-4 Bf polkrma do krma. Po zaslugi močnega toka v pravo smer sva v enem dnevu naredila 170 milj, a hitrost po vodi ni za v anale. Zato je pa plovba ugodna. Jingle in kompanija so se odločili za bolj vetrovne razmere dve stopinji južneje in lepo napredujejo v 5 Bf vetra. Tehtal sem in na koncu stehtal. Nama mirno morje pomeni več, kot tisti dan, ki ga bova izgubila. In ne bo nama potrebno barko voziti na meji zmožnosti materiala. Še tako, sva si rekla, prehitro pride slabo vreme.

Loviva šele po zajtrku in šele potem, ko en trnek poravnam in drugega zamenjam. Po dobri uri je mahi mahi na vabici. In ko pospravim jadra ter obrnem z vetrom, po nekaj skokih v zrak skoči v prostost. Saj, paštete še imava nekaj, filejev pa nič več. Toliko rib, kot se jih letos sname, ne pomnim.
Sicer je pa dan minil mirno, delovno. In v dopisovanju z mojstri v Francoski Polineziji. Vidi se, da sva že dolgo na poti. Vesna postaja razdražljiva. Verjetno jaz tudi, samo sebe človek ne vidi. Ali pa sva samo zdolgočasena, ker se nič ne dogaja. Ampak. Bolje je, da se nič ne dogaja…

en trnek je bilo treba zamenjati, odlomljen, drugi pa zvit ... vsaka riba, ki nama uide pač pusti svoje sledi

...in, ker danes spet nismo ujeli ribe, je na vrsti za kočerjo boranja s svinjskim mesom in krompirjem, rahlo pikantno

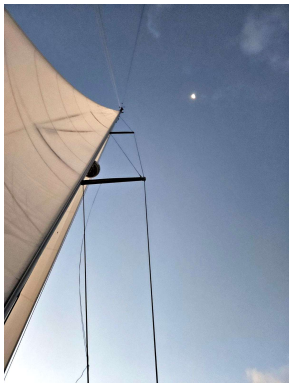

ob šestih zvečer

... in tako se počasi rolamo levo desno in jasno naprej ...

15. junij 2024, sobota *Panama - Francoska Polinezija (23. dan)*

Da sva se prav odločila glede rute, mi potrdijo novice od skupine, ki jadra dve stopinji južneje. Veliko vetra in nevihte imajo. Med nevihtami pa bonace. Točno tisto vreme, ki sva se mu želela izogniti. Še prekmalu bova prisiljena zaviti v te pasove, da ne bova zgrešila cilja. In zapustiti sončno področje s konstantnim vetrom 4 Bf. Danes sva prispela na slabe 4 stopinje ter zavila točno proti zahodu in pospravila glavno jadro. Tukaj vsaj nekaj dni ne pričakujem neviht. 12-16 vozlov naju potiska cilju nasproti s hitrostjo med 6 in 8 vozli. Za Malo je to odlično in računam, da bova delala na dan vsaj po 150 milj. Resnici na ljubo, nekaj tudi po zaslugi toka, ki naju pridno priganja v pravo smer. Pravzaprav, niti ne tako malo »nekaj«, tok je kar konkreten in celo tri vozle mi ga je Raymarine naračunal. No, verjetno gre nekaj tudi na račun merilnih pogreškov, vsaj dober vozel ga je pa sigurno.

Malo manj odlično se je danes razpletla ribičija. Ker so mi ribetine prejšnjih dni malo načele laks, sem ga danes nekaj malega odstrigel in vabo na laks pritrdil na novo. Z napačnim vozlom! Ko je (očitno precej velika riba) sprožila odvijanje rolice in sem jo na roko poskušal ustaviti, jo je mrha meni nič, tebi nič popihala z vabo v gobcu. Potem sva dala na laks lignja, a ne upam, da se bo nanj kaj ujelo.

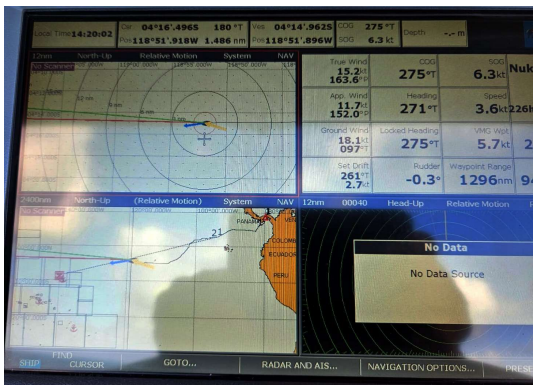

takole nas tok žene naprej ...

...in, ker spet nismo ujeli ribe, je danes za kočerjo: svinjski file v omaki z zelenim poprom, pire krompir in kumarice v omaki

16. junij 2024, nedelja *Panama - Francoska Polinezija (24. dan)*

Pasati, kot so nekoč bili! Ponoči sva imela jasno vreme, 4 Bf krmnega vetra, močan tok v najino smer in nizko relativno vlago pri prijetni temperaturi. Le kaj več od tega bi si lahko še želel? No, lahko bi si. Dober zajtrk. Tudi to sva imela. Kot nekoč, ko sva bila še mlada. Šest jajc, pečenih na slovenski kraški panceti.

Ker lahko delava, so najini računalniki in internet stalno prižgani. Ob dokaj intenzivnem delu avtopilota in prižganih vseh ostalih pritiklinah, imava dnevno porabo energije tolikšno, da je sonce samo ne more nadomestiti. Še posebej, ko je popoldan skrito za jadri ali oblakom, ki se pripodi preko neba. Dobro urico zjutraj in še toliko zvečer jo pretvarjava iz neekoloških virov.

Tukajšnje ribe ne marajo mediteranskih kalamarov. Sploh pa ne plastičnih. Niti trznejo ne na to vabo. Tako meniva vse do popoldan, ko rola zapoje s tako ihto, kot ni še nikoli. Nataknem si delavske rokavice kar se hitro da in poskušam ustaviti laks. Ne uspeva mi vse dokler se riba in kalamar ne odpravita po svoje. Potem preostanek laksa z lahkoto navijem. Tokrat je popustila sponka med vabo in vrtalko. Torej je bila riba lažja od 80 kg, kolikor je deklariran laks. Ostala sva brez četrte vabe. Danes ne loviva več. Vprašanje, če ima smisel jutri. Na vsak način je ceneje kupiti ribo v ribarnici. Do sedaj ujete ribe so naju stale 20 dolarjev za kilogram. Vabe so drage! Itak pa tako težke ribetine ne bi dobila iz vode. Verjetno bi po fotografiranju kar sama prerezala laks. No, če bi v rokah še vedno imel palico...

od četrte vabe je ostala samo še rinkica; sedaj pa imamo samo še eno vabo; hm, ali jo bomo dali jutri v morje ali ne, bova krepko premislila ...

pa se rolamo levo, desno...

in, ker ribe spet nismo ujeli, danes gobova juha, kislo zelje s fižolom in bučnim oljem, rezanci s svinjino in papriko na azijski način ..... z aranžiranjem v rolajočem stanju se nisem ukvarjala

ko si na vrhu vala, sončnega zahoda skoraj ne vidiš

17. junij 2024, ponedeljek *Panama - Francoska Polinezija (25. dan)*

Včeraj zvečer je nekaj počilo in ker nisva ugotovila nič drugega, sva menila, da se je stena odlaminirala. Pa mi ni dalo miru in sem šel danes bolj podrobno pogledat. Sranje! Odlomila se je palica, ki drži pripone h kobilici. Tako so pripone pritrjene sedaj neposredno na palubo. To je na tem rolajočem morju nujno potrebno rešiti.

Pritrditev je lepo spravljena za pohištvom, zato bi rad poklical v Staneži̇če, da mi povedo, kako je narejeno. Pa se, kot zanalašč, Starlink ne zažene več kot tri ure. Potem, ko dela, potem dela v redu. Ni pa v redu informacija, ki jo dobim. Nič se ne da narediti, vse je varjeno. Ni druge, z vrvmi pričvrstim pripono na letev pod ograjico, kolikor se pač da in vrh jambora z dvižnico pripnem na srednjo bitev. Dosti ne pomaga, upam le, da bo to preprečilo kaj hujšega.

Jadrava s polovico genove in brez glavnega jadra točno z vetrom. Do prvega otoka imava še več kot tisoč milj, goriva pa le za polovico te razdalje. Če ne bo šlo drugače, bova morala pa sprayhoodati. Dokler bo veter dovolj ugoden. Danes ga je malo več, več je tudi vala. V naslednjem tednu naj bi bil ves čas veter. In val. Val pa rola barko in zvija trup. Točno tisto, česar si ne želim v tem trenutku.

Vesna se je začela emajlirati z edinim boatyardom na Markizinih otokih. Ali imajo varilca za nerjavno jeklo. In ali imajo kaj takega materiala za nadomestno pripono, seveda. Odgovor je nonšalanten: pridite, povejte, kaj bi radi in bomo videli, kaj se da storiti. Francozi!

Rib iz razumljivega razloga ne loviva. Razlog je, da nimava vabe. Rib je ogromno, delfinov pa ni. Očitno so res zapustili Zemljo.

Danes popoldan je razdalja do cilja padla pod tisoč milj. Vsaj ena dobra stvar...

matica, notri pa odlomljeni kos palice

Tone se spravi na palubo-skrajno neugodno pri tako rolajoči plovbi in valu

začasna rešitev

dvižnica pripeta na srednjo bitev

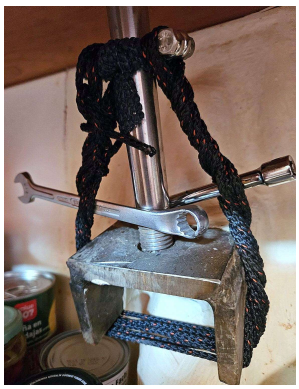

pa še z notranje strani malo varovala

danes za kočerjo pasulj s klobaso ; za nagrado pa še medalja

18. junij 2024, torek *Panama - Francoska Polinezija (26. dan)*

Danes dobiva z Vesno precej nasvetov, kako zadevo s priponami sanirati. Nekaj jih je koristnih. Jingle nama je že včeraj napisal vse, kar ve o Vincentu, šefu boatyarda na Hiva Oi. Še več informacij sva dobila pa od SY Timija danes. Njemu je počila enaka zadeva na istem morju in jo je popravljal v istem boatyardu, kot jo bova tudi midva. Take informacije so precej pomembne. Če so njemu to lahko zavarili, bodo tudi nama. Nekaj nasvetov je bilo pa tudi na akademskem nivoju z enačbami, ki ne upoštevajo robnih pogojev.

Začel sem razmišljati, kako čim manj obremeniti stranske pripone. Logično mi je bilo, da je izbira genove napačna, nisem bil pa siguren. Na forumih nisem nič našel in sem pobaral AI. Ta vse ve. In takoj odgovori. Če je pa odgovor pravilen, pa ne vem. Kakorkoli, pospravil sem genovo in dal ven glavno jadro. Ampak. Eric z Jingle me je hitro prizemljil, da AI nima pojma. Eric je statik. Tako sem zvečer spet menjal jadra. Vsaj delo imam...

Vetra je bilo ponoči malo, preko dneva ga je še manj. Počasna sva. Če prideva na cilj drugi teden v torek, bom vesel, bolj

pa računam na sredo.

Rib ne loviva in ne lovijo jih delfini. To imava skupno z njimi. Ostale stvari so različne. Zemlje midva še ne kaniva zapustiti.

nekaj časa smo poizkusili jadrati z zelo skrajšanim glavnim jadrom

danes kočerja: mesni polpeti, kvinoja s črnim rižem in papriko ter paradižnikom

19. junij 2024, sreda *Panama - Francoska Polinezija (27. dan)*

Danes bi morala po prvotnem planu pristati. Pa nama je na začetku zagodlo vreme in na koncu, ko imava dober veter in tok, še pripona. Jambor sem danes ojačal še s toping liftom, ki sem ga pritrdil na naš zelo močan roll bar. Tako je sedaj učvrščen z dvema vrvema z vrha, eno na stransko bitvo in drugo na stransko palico roll bara. Na spodnjem delu ima pa pripona dve protezi, ki pa nista najboljši. Ampak, v normalnih valovih in vetrovih bi to moralo zadostovati. Če bo val narastel, bom pa pospravil jadra in motoriral in bo pripona nosila samo jambor brez jader. Tudi to bi moralo biti v redu. Le to, da imam diesla le še za okoli 500 milj ni v redu. Do cilja jih je še 700.

Spet sva prestavila uro. Sedaj sva 11 ur za Slovenijo.

Rib ne loviva. Zato pa je Vesna za poobedek pripravila ananasovo zmrzlino. Moram jo pohvaliti. Vesno, namreč. V morju, kjer je samo vetrnega vala preko metra, da superponiranega mrtvega vala, ki ga je za dva metra, niti ne omenjam, je to mali akrobatski podvig. Ipak je Mala le 36 čeveljski enotrupec, ki se, ne glede na vse proteze na snasti, pošteno rola.

z zelo skrajšano genovo počasi plujemo proti cilju...

luna nam že krepko osvetljuje pot; čez tri dni bo polna luna

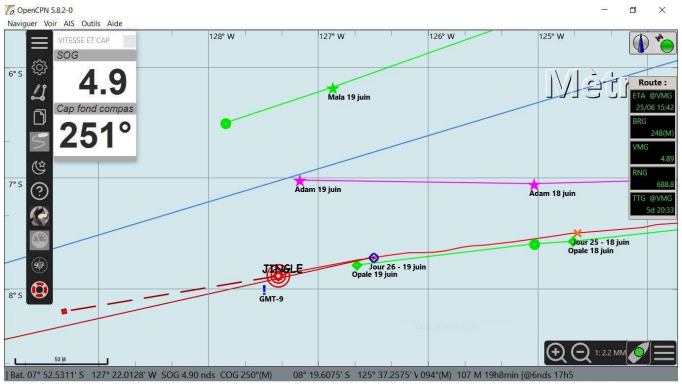

štirje plujemo proti Markeškim otokom

danes za kočerjo: kuskus s papriko, piščanec s parmezanovo skorjico;včasih me tako zarola, da komaj na krožnik naložim,kaj šele,da bi kaj dekorirala

že nekaj dni sanjam o sladoledu....danes iščem smetano in najdem sladkano smetano (verjetno pomotoma kupila); hm, pa mi pade ideja: ananas s smetano in vse skupaj zmrzniti za več ur ... ma, dobro je bilo sredi pacifika

20. junij 2024, četrtek *Panama - Francoska Polinezija (28. dan)*

Vesna je danes izjavila, da ima problem, ker že tako dolgo plujeva. Ne ve več, kaj bi pripravila za kosilo. Zastavila si je cilj, da bo vsak dan kaj drugega, pa ji počasi zmanjkuje idej. Danes je tako na vrsto prišla pica. pripravljena v svaljkajoči se barki v plinski pečici. Glede na pogoje (in na dejstvo, da se pri nas pica doma redko pripravlja) ji je dobro uspela. Jah... na Mali niso vsak dan na sporedu špageti bolonez. Tudi v tem se Mala razlikuje od marsikatere barke na podobni plovbi.

Sicer pa jambor še vedno stoji. Veliko dobrih želja sva dobila in tudi kar nekaj nasvetov. Vsega tega sva vesela. Pomagati nama pa nihče ne more. Razumljivo, tukaj sva sama in sama morava najti rešitev, da se skobacava iz tega zosa. No, tole, da sva sama, ni čisto točno. Ves čas sva v stiku z Jingle, ki je okoli 70 milj od naju. Danes je tik za nami (16 milj) plula 26 čeveljska (v prevodu 7,8 metrska) jadrnica Seaadler, okoli 100 milj stran je tudi Opale. Taka gužva na Pacifiku še za ARC ni običajna.

Mislim, da bova pristala v torek. Sedaj imava dober veter in dober tok. Včeraj sva s protezo naredila skoraj 150 milj. Če bi bila snast zdrava, bi delala okoli 180 milj na dan in ETA bi bila dan ali celo dva prej. Tako pa kontroliram hitrost po vodi na do 5 vozlov. Pri petih boforih imava zunaj le nekaj kvadratnih metrov genove.

Ribe masovno skačejo iz vode. Res masovno, česa podobnega še nisva videla. V minuti vidiva tudi dvajset ali več skokov iz vode. Uprizorile so pravi mali show. Verjetno iz veselja, ker ne loviva in jih pustiva živeti. Tudi delfini jih pustijo živeti. Delfinov ni.

... počasi se daleč pride... samo, če bi se le malce manj rolali ... ampak ne moreš imeti vsega...

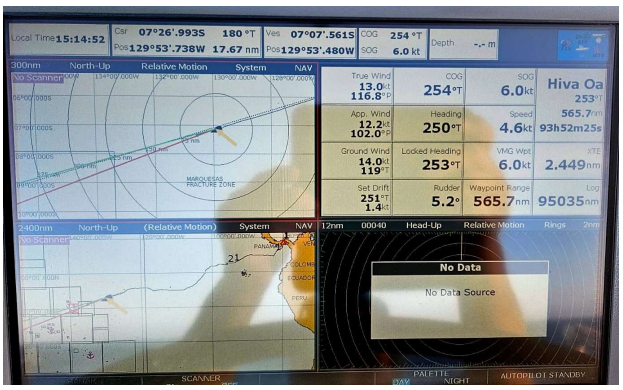

popoldne je bilo še 560 milj do cilja...

tri različne variante pizz; še dobro,da sem nabavila toliko moke; plina pa tudi kar veliko porabimo za pečico

21. junij 2024, petek *Panama - Francoska Polinezija (29. dan)*

Preplula sva "fuel horizon", nevidno linijo, ki ločuje možno motoriranje od obveznega jadranja. Sedaj imava dovolj diesla, tudi če bi bilo potrebno na cilj motorirati. A kot vse kaže, bova lahko tudi ta del lepo odjadrala. Veter imava od zadaj levo in če ne bi bilo vala, nama toping lift, ki je navezan na levo stran roll bara precej natančno kompenzira silo jadra. Če se vektorski izračuni niso kaj spremenili od takrat, ko sem še hodil v šolo. Vendar lahko val moje načrte sfiži. Če ga je preveč so sile drugačne in verjetno bo potrebno v vektorsko kombinacijo vključiti motor.

Po dveh dneh težav s Starlinkom, ta danes spet dela kot se šika. In kot se šika, so mu naročnino podražili za 20 dolarjev. To je v redu. Res je smešno poceni v primerjavi s konkurenco (300 krat cenejši je od Inmarsata in neprimerno hitrejši). Sicer pa, praktično je ni barke, ki ga ne bi imela. Celo 26 čeveljska Seaadler, ki nima niti AIS, ga ima.

Rib še vedno ne loviva. Zadnjo vabo hraniva za rezervo, če bova slučajno lačna. A se tega ni za bati, zagotavlja Vesna. Danes je na sporedu chili con carne. Za žejo pa pivo. Vesna prisega na portoriškega, jaz na portugalskega. Za vinske kozarce je morje precej preveč razburkano.

danes za kočerjo chilli con carne

chilli con carne nikoli ne delam z mletim mesom;dodala samo en suhi habanero pa je bilo kar hudo pekoče tudi za mene

... še 400 milj...

proteze zaenkrat še držijo in upam zdržijo do konca te etape; počasi odštevam koliko je še do cilja ....

22. junij 2024, sobota *Panama - Francoska Polinezija (30. dan)*

Ponoči se je začelo. Lep in konstanten veter, kjer sem lahko nastavil jadra na 5 vozlov hitrosti barke in šel spat, se je spremenil v nevihtnega. Nekaj časa je 6 vozlov, nekaj časa 25 vozlov. Tudi smer se spreminja. Jadra sem pospravil in k delu prignal Yanmar. Vsaj goriva imava dovolj do cilja. Za povrhu se je tudi tok, ki naju je zadnje tedne lepo gnal proti zahodu, naveličal svojega poslanstva in presahnil.

Tudi preko dneva ni kaj dosti bolje. Jadra obesi, jadra pospravi, motor prižgi, motor ugasni. Cel dan. In, kot kaže napoved, bo tako tudi še celo noč. Verjetno bova Yanmarirala. Ob prehodu nevihte, se veter močno spremeni in to za sabo potegne zmešane valove in refulast veter. Zoprno. Še najlažje se človek preko tega prebije z motorjem.

Mejnik manj kot 300 milj do cilja sva dosegla šele popoldan, namesto zjutraj. Ta mejnik je pomemben, ker pomeni dva dni plovbe pri običajni hitrosti Male. Vendar ne na motor in ne s pohabljeno pripono. Dokler nama je tok izdatno pomagal, sva še lahko lovila 150 milj na dan, sedaj ne gre več. Če je do cilja še 300 milj sredi dneva, potem bova v normalnih razmerah pristala tudi sredi dneva. To je precej pomembno. Prihod sva oblastem najavila za v torek, po tihem sem pa računal, da bova tam že en dan prej. Pa, kot sedaj kaže, ne bo nič iz tega.

Sicer pa... včeraj je bil prvi zimski dan in s tem najkrajši dan v letu. Še dobro, da je bila polna luna in vsaj nekaj svetlobe v sicer temni in (za trope) dolgi noči. Tako, kot pri nas, je tudi na tem koncu sveta to en največjih praznikov. Dan, ko je svetloba premagala temo.

danes se je redkokdaj prikazalo sonce izza oblakov

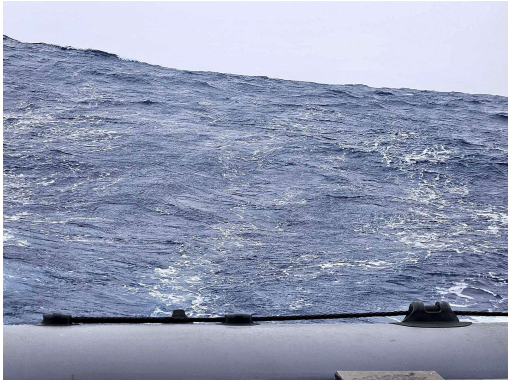

pa gor in dol po valovih in levo desno...

letos mislim, da sem prvič naredila karbonaro, z veliko kraške slovenske pancete (katere pa sedaj nimam več)

23. junij 2024, nedelja *Panama - Francoska Polinezija (31. dan)*

Šele druga polovica noči je bila v redu. Lahko sem nastavil (močno skrajšano) prednje jadro in odšel spat. Kljub temu, da je bil veter konstanten 6 Bf, sem se ponoči večkrat zbudil. Ni bilo ravno, da bi človek užival v jadranju. Danes veter malo pade, za 5 Bf ga je, vendar val ostane. Iz dveh strani je, kar pomeni, da barko od časa do časa fino nagne in zarola. Zoprno. Poleg tega imava pa še dokaj visok mrtvi val, ki načeloma ni moteč, če se mu pa preko meter visok vetrni val iz dveh pravokotnih smeri prišteje, imava v nekem trenutku odličen razgled po (praznem) oceanu in naslednji trenutek vidiva samo vodo okoli sebe. Vodo, visoko skoraj do prvega križa. Sicer pa je dan sončen in lepo prevetren, po vseh napovedih bi morala biti tudi noč taka. In jutri tudi še.

Za kosilo je rdeči kari. Tudi tega na tej poti še nisva jedla. Odlično!

Zvečer imava do cilja slabih 130 milj. Oba upava, da bova jutri sidrana. Malo sva že naveličana samote. Še dobro, da imava internet in sva v kontaktu s svetom. Kakšna bistvena razlika v primerjavi z jadranjem pred leti! Med plovbo bova porabila okoli 90 GB podatkov. Na najinem prejšnjem Inmarsatu bi naju to stalo preko dva milijončka. Dolarčkov. In ravno danes sem prebral, da SpaceX pripravlja Starlink Mini, ker je običajni Starlink predrag. Hmmm...

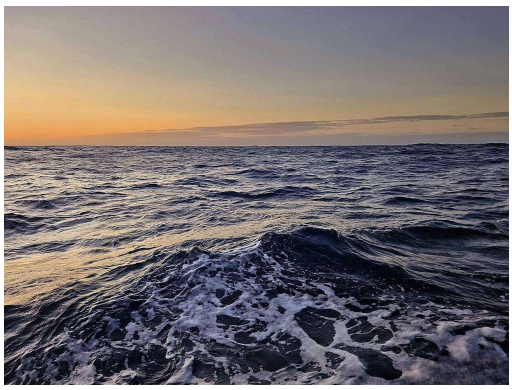

... se še kar rolamo in rolamo ...

... in upam, da se jutri proti večeru prirolamo na Hivo Oa

rdeči tajski curry z govedino, priloga riž - je bilo kar pekoče... krožniki so iz porcelana

nekje čisto v ozadju zmrzovalnika našla še rdečo in zeleno papriko,zelo pekoč čili,jajčevce,korenje; dodala še pasto rdečega curry in kokosovo mleko....

24. junij 2024, ponedeljek *Panama - Francoska Polinezija (32. dan)*

Danes se enomesečna plovba končuje. Lahko bi bila krajša. Če ne bi imela smole (ali pa neznanja) z vremenom in se ne bi toliko časa trudila pripluti v področje pasatnih vetrov in če se nama ne bi odlomila pripona, bi za to pot potrebovala kar nekaj dni manj, nekje med 25 in 27 dnevi bi bilo verjetno dovolj. No, tolaži me, da so ostale barke iz skupine še počasnejše. Z Jingle smo izpluli hkrati, pa bodo na cilju za nama. Ne vem natančno, kdaj sta izplula Opale in Seaadler, bili smo pa pred nekaj dnevi skupaj in bosta na cilju tudi za nama. A vseeno, krepko sva že naveličana plovbe.

Dopoldan zagledava otok. Kooopnooo!!! Kakšno veselje nama naredi en čisto navaden kos zemlje.

Videla sva delfine. To je dobro. Intergalaktični birokrati so očitno zapletli projekt intergalaktične obvoznice in Zemlje do nadaljnjega ne nameravajo porušiti. Delfinom se še ni treba izseliti.

Kakorkoli, ob petih popoldan po markeškem času sva sidrana v rolajočem zalivu pred vasico Autona na otoku Hiva Oa. Za 3750 milj zračne razdalje sva potrebovala 730 ur, torej sva v povprečju naredila 123 milj na dan. Slabo. Še nikoli na pasažah ni bilo tako slabo.

Hiva Oa je drugi največji otok v arhipelagu Markizinih otokov. Premore celo nekaj več kot dva tisoč prebivalcev. Otok poznava. Ne greva na obalo. Utrujena sva. Raje obsediva v kokpitu in si privoščiva kozarček opojne pijače. Po mesecu dni, ko sva bila bolj kot ne na piksnah piva (v kozarce s štikli se na takem morju, kot sva ga imela, težko toči vino), sva si privoščila flaško belega španskega in flaško rdečega čilenskega vinca. In francoski snack za zraven. Dobro je bilo.

Potem sva šla spat. Po dolgem času sem spet nastavil sidrni alarm. Ne bom spal tako mirno, kot zadnji mesec, ko se mi ni moglo nič zgoditi. Tukaj je kopno na nekaj deset metrov stran...

ko si na dnu vala ne vidiš nič pred seboj

....ko pa smo pa bili na vrhu vala pa.... otoook ... končno vidim pred seboj kaj drugega razen morja in neba

ure do pristanka so se kar vlekle ....

okno v steni otoka Hiva Oa

na tej strani je otok prav hecno zelen ...

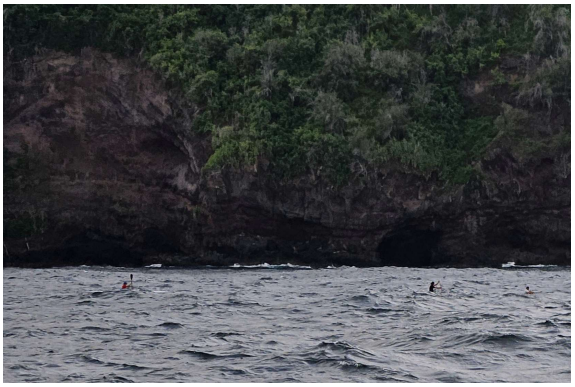

polinezijski veslači; vidiš jih samo, ko so na vrhu vala; ko se val spusti, jih ne vidiš več ... pa to je pred otokom ... toliko o tem kako lahko koga vidiš na morju

...in končno zagledava sidrišče in polno plovil; no, pa sva našla mesto tudi za sebe, čeprav meni osebno malo preveč blizu obale...

zadnja kočerja na tej etapi pa priljubljena kapitanova jed: mesni tortelini v sirovi omaki; jaz imam rajši pesto omako

...ob petih popoldne končno sedeva za mizo in kapitan nama natoči kozarec vina...

...je bila kar dolga ta pot, najdaljša v enem kosu; pa sva tudi to zmogla, čeprav imava rajši več kratkih etap, pa četudi zaradi tega narediva več milj ... lahko noč ...

25. junij 2024, torek *Atuona, Hiva Oa, Iles Marquises*

Zgodaj se odpraviva v boatyard, da se zmeniva za popravilo. Prepozno. Ko prispeva, že montirajo jambor na katamaran in za naju nimajo časa. OK, se vrneva popoldan. Bova pa policaje najprej odrajtala. Do tja je slabo uro peš.

In greva. In začne deževati. In vedriva. In nadaljujeva. In dežuje. In vedriva. In nadaljujeva. In vedriva. In se nasproti pripeljeta dve simpatični Polinezijki. Ustavita, obrneta avto in naložita Vesno, da jo odpeljeta do gendarmerije. Za dva (najinih dimenzij) ni prostora v avtu. Pa odložita Vesno, se obrneta, pridete do mene, obrneta avto in še mene peljeta na kliring. Čeprav sta punci mladi, sta že izkušeni. Skipata me pred trgovino. "Vesna-is-prroubabli-hirr" pojasnita. Jasno, kje drugje bi pa lahko bila? Pri policajih že ne.

Čekiranje v deželo je bilo hitro in enostavno. Čekiranje moje (v Panami nedelujoče) predplačniške kartice na banki tudi. Dela brez pripomb. Tudi kasneje na POSih dela brez pripomb. A-ja-ja-jaaah, Panama, Panama... Še en opravek imava in sicer nakup SIM kartice. Včeraj sva kupila eSIM, ki je (za čuda) delal iz prve, ne omogoča pa tetheringa. Fizična simka istega operaterja ga. Pa še cenejša je.

In potem nazaj v trgovino. Ravno v trenutku, ko jo zapirajo. Pogajanja niso obrodila sadov. To je Francija. Pa še dobro, da niso. Naslednji dve uri in pol preživiva v kafiču. Ko je trgovina popoldan spet odprta kupiva preveč. To moram jaz nositi. Ne dobiva pa dveh stvari, po kater sva pravzaprav šla. Bagetk in jajc. Bagetke še nekako razumem, da jih popoldan ni več, jajca so pa prava misterija. Že pred četrt stoletja, ko sva se plazila po Francoski Polineziji, jih ni bilo in jih ni še vedno. Kure se pa motajo pod nogami tudi v downtownu Atuone (ko vprašava, kje je pošta, nama rečejo, da je v downtownu). Da ne pozabim: cel otok ima nekaj preko dva tisoč prebivalcev. Premore dve ali tri birtije. In downtown.

Nazaj grede nama ustavi zaposleni v boatyardu in dostavi direktno do Vincenta, šefa. Zaenkrat vse štima. Medtem, ko se midva proti nonojem boriva kemično, se jih Vincent brani s kitajsko elektriko, napeljano v lopar. Zaradi napete situacije, ko domorodne vrste (nonoji) neusmiljeno napadajo invazivne pritepence (homo turistikus), so pogajanja relativno kratka. Z delom bodo začeli jutri ob pol osmih zjutraj. Lepo! Če bo držalo, bomo pa še videli.

Kaoha Nui, markeški pozdrav

do mesta je dobre tri kilometre peš; če štopaš ti običajno ustavijo;midva nisva štopala, pa sva se očitno zasmilila domačinkama, ko sva maširala v dežju

boat yard v Hiva Oa

v boat yardu polnijo jeklenke .... no, na tak način polniva tudi midva, ko ni druge možnosti

naš zaliv kjer sva sidrana

kure letajo vsepovsod, še največ jih je v downtownu ... ampak jajca dobiti v trgovini je pa loterija ...

na zasluženo Hinano pivo

del polinezijske kulture so tudi tatooji; mislim, da ni nobenega domačina brez tega; ženska na fotki ima zanimivega: kot včasih malo bolj debele črte na najlonkah

glede na vremenske razmere: vroče, veliko dežja, je razumljiva taka zaraščenost

... in danes po dolgem času lokalna zelena solata z jajci, seveda bučno olje in balzamični kis ne manjkata :) ... na otoku pridelajo kar nekaj različne zelenjave

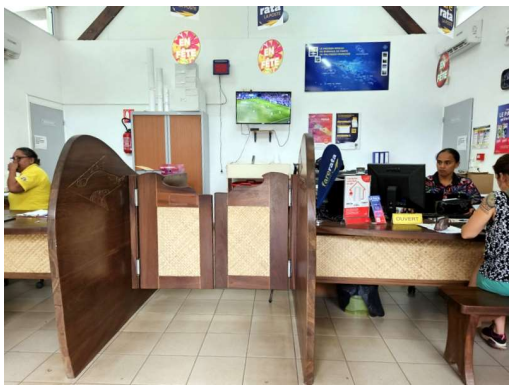

medtem,ko čakaš na vrsto na pošti,si vmes pogledaš še nogometno tekmo

po toplem dežju do žandarmerije

26. junij 2024, sreda *Atuona, Hiva Oa, Iles Marquises*

Ob pol osmih sem v boatyardu in ko dajo eno barko v vodo in drugo iz vode, je na vrsti Mala. Švajsmojstra,simpatičnega mladega Polinezijca, odpeljem na barko. Takoj se loti dela. Morda tudi zato, ker ne zna angleško in ne moremo klepetati. Pa tudi delo ni enostavno, čeprav na prvi pogled »sneti pripone in odviti štiri vijake« ne izgleda prav zapleteno. Ampak. V Triplastu so dobro (za vedno) pritrdili pripone na kobilico. Mine ura, da s skupnimi močmi nekako uspeva razstaviti vse skupaj in se z prelomljeno palico odpeljati v delavnico.

No, tam se pa začnejo težave. Matica, kje se je palica odlomila je zagozdena. Palica je dvakrat počena in srednji del matice je zabasan. Take matice na tem otočju nimajo. Fant se precej namatra, da reši matico in del odlomljen palice. Tudi te palice iz nerjavnega jekla nimajo. Potem zavari ostanke na palico in ponovno vreže navoje.

Montaža je bila lažja, le roke so bile bolj umazane. Od sike. Ob dveh popoldan je jambor spet fiksiran. Bingo! Potem le še odstranim proteze, skupaj z Vesno pospraviva vse, kar je razmetanega in spet smo v polni kondiciji.

Dan se prevesi v noč, ko je vse urejeno in pospravljeno na prava mesta. Le še večerja in počitek. Za večerjo je odlično urugvajsko meso in lokalna solata (ena redkih lokalnih stvari v prehrani).

zjutraj zagledava 15m od naju 26čeveljsko jadrnico, ki je priplula iz Paname; Kanadčan Adam, 26 let star, je potreboval za to pot 39 dni

zelo dober sadež, izredno sladek

zjutraj nas je bilo še veliko na sidrišču, do večera jih je polovica izplula, saj je od jutri dalje napovedano slabo vreme

Polinezijski fant je bil zelo priden, prijazen in Tone mu je z veseljem pomagal

timsko delo: en na palubi, drugi spodaj

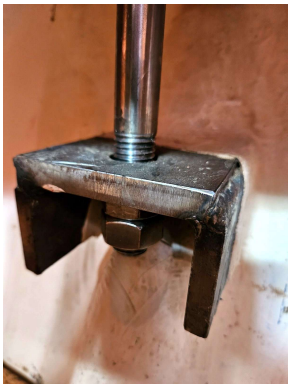

delo opravljeno!

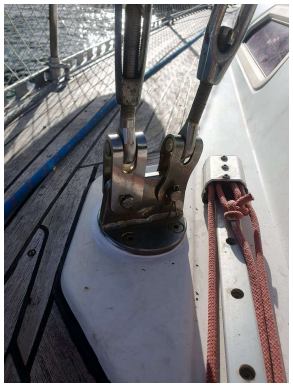

,,,, in Mala nima več proteze ...

pogled iz kokpita

tikiji vsepovsod po otoku

27. junij 2024, četrtek *Atuona, Hiva Oa - Tekokuu, Tahuata, Iles Marquises*

Ponoči se je začel mrtvi val na tem delu Pacifika obračati in valiti na sidrišče. Jutro je bolj rolajoče, kot večer. Ker je napoved za naslednje dni, da se bo val stopnjeval, se po kratkem premisleku odločiva, da ta kraj zapustiva. Pravzaprav sva dve najpomembnejši stvari, zaradi katerih sva prišla sem, uredila. Prestopila sva mejo in popravila snast.

Odpraviva se po sveže bagetke, nekaj zelenjave in delikatese. Na črpalki tik ob dingi pontonu je dokaj dobro (za črpalko) založena špecarija. Cene so sicer pariške, a v tem trenutku je to manj pomembno. Hrenovka v popndekl kruhu s kečapom za pet dolarjev ali pršut s sirom in olivami ob frišni bagetki za deset evrov? Izbira ni težka! Vsaj zame ne.

Potem dvigneva sidro in odropotava proti nekaj milj oddaljeni Tahuati. Kam, še ne veva. Plovba je zoprna, med Hivo Oo in Tahuato je 6 Bf vetra in zaradi močnega toka zmešan val. Na srečo ni daleč. In na srečo je prvi primeren zaliv čisto prazen. Hej! Na Tahuati je vedno gužva, ker pa se je sidrišče pred Atuono včeraj in danes precej spraznilo, sem jo pričakoval in imel plane A, B C, D, ...

Ampak, očitno je čoporativni nagon naredil svoje. Izvedeva plan A. Nekaj podobnih zalivov je nanizanih eden poleg drugega in tale ni čartiran na Navionicsu, niti ni opisan v pilotih. Le na Navilyju je en majhen komentar. Očitno dovolj, da se ga masa izogne. Na obali je bela peščena plaža z nekaj palmami ter črnimi klifi na straneh. Kot bi bila na katerem izmed Dodekanezov v času meltemija. In to je tudi vse. Ne duha, ne sluha o ljudožercih. Vsaj preko dneva ne. Mobilnega signala ni niti podnevi, niti ponoči. Kakorkoli, sidrana sva dobro, prostora je veliko, imava privaten zaliv s turkiznim morjem. Zaliv je dokaj dobro zaščiten pred vetrom in valom. Nekaj, česar nisem pričakoval.

Vesna gre takoj pod vodo, jaz se spravim čistiti kokpit (v tisti gnojnici pred Atuono tega ne bi počel, tudi če bi imel čas in voljo). Proti večeru zakuriva. Na zadnje sva roštiljirala na San Blasu, ko se je na rešetki znašel jastog. Danes ga bo nadomestil urugvajski biftek. Za prilogo je pripravljena mešanica zelenjave, kupljena v trgovinici na črpalki. Taka, za francoske vegane. S panceto, kot eno izmed raznih vrst zelenjave. In špansko vino kot dodatek, se razume.

boat yard Hiva Oa

Hiva Oa

Tahuat, čudovit zaliv s čudovito plažo, a kaj, ko je val

Tahuata: koze, pa tudi nekaj krav je videti; pokrajina pa kot kje na Dodekanezih

najino sidrišče danes; na Navily so imenovali ta zaliv: secret bay

najprej pa malica ob pristanku: čez francoske bagetke ga ni (no, nama!), zraven pa španski pršut in olive, črne grške olive, francoski siri .. ..

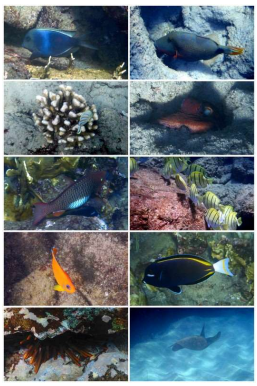

Tahuata, Secret bay...po dolgem času spet pod vodo; videla želvo,hobotnico in veliko živopisanih rib ... koral pa skoraj nič;za snorkljanje je bilo malce preveč vala in ni bilo varno preveč blizu obale plavati

Tahuata, ptiči so imeli v našem zalivu pozno kosilo...ptič na fotki ima ribo v kljunu

Tahuata

Tahuata

urugvajsko meso sva kupila na Hiva Oa; že včeraj v ponvi je bil odličen, danes na roštilju pa sploh; mislim,da je jasno čigav je kateri krožnik :)

lahko noč ....

28. junij 2024, petek — Tekokuu, Tahuata, Iles Marquises

Zaliv je res prečudovit. Izredno primeren za prečudovite opravke. Jaz končno v miru popravljam malenkosti, Vesna šiva. To-do lista se krajša. Samo še okoli dvajset stvari je na njej. Nekatere so komplicirane (menjava semeringa), nekatere enostavne (preveriti letalske karte med otoki). Lepo počasi se jih bova lotevala. Časa imava več, kot preveč.

Dan je sončen in vetroven. Mimo jadra večja jadrnica s samo delčkom genove. Torej je v kanalu med Tahuato in Hivo Oo zelo verjetno precej burno. Ko jih zagledam, se ustrašim, da ne bova več sama, a so se na srečo odloči, da nadaljuje do sosednjega zaliva. Tistega, opisanega v pilotu. Ampak. Noč je že, ko se za nama pojavi katamaran in sidra. Škoda. Sicer pa, sami so si krivi. Midva delava vodo in Vesna ima žehto. Za oboje potrebujeva elektriko. Torej je hrup v mirnem zalivu.

Danes je toliko vetra, da Vesni ne paše iti pod vodo, čeprav tam ne piha veliko, je pa še vedno val. Mene ne moti. Ko naredim, kar imam za narediti, se zleknem v kokpitu in meditiram s kozarčkom in pipico v roki. In gledam kako nekaj metrov stran jata ptičev spet ribari. Že včeraj so in danes spet. Neverjetni so. To ni lov, to je paša.

dve palmi na plaži, drugi dan

Convict Tang

29. junij 2024, sobota *Tekokuu, Tahuata, Iles Marquises*

Kot so sosedi sinoči pripluli, so danes zjutraj tudi odpluli in zaliv je spet samo najin. Brkljava po barki. Opereva še drugo polovico perila, ki se je nabralo od Paname do sem, narediva vodo in spotoma še elektriko ter popraviva še nekaj malenkosti iz to-do liste. Kljub temu pa ni nič krajša, sic!

Včeraj se je dokončno od dela poslovil regulator pritiska na (novi) vodni pumpi in danes iščeva novega. Dvomim, da ga imajo na Tahitiju, mislim, da ga bo potrebno naročiti preko neta. Do takrat pa bo delo vodne pumpe opravljala najina rezervna.

Večkrat na dan se izpod neba vsuje nekaj kapljic. Malo, a vseeno ravno toliko, da je potrebno generator, ki sem ga postavil na premec, izklopiti in pokriti. Za minuto. Hja, to je pa tako, ker nimava več generatorja vgrajenega v motor. Tisti je bil res nobel.

Malo spremljava kje plujejo naše ladje. Lara je v Grčiji, El Mundo je v Panami, Skokica je priplula na Cookove otoke, Second Life je danes zapustil Galapagos, Stabo se je naselil v Gvatemali. Jingle je danes priplula iz Fatu Hive na Tahuato.

30. junij 2024, nedelja ***Tekokuu, Tahuata, Iles Marquises***

Končuje se prva polovica leta. Leta, ko se precej premikava po morju, čeprav se meni zdi, da sva ves čas na istem kraju. In popravljava, kar je pokvarjenega. Tudi sedaj. Če ne bi čakala rezervnih delov, bi bila že na Tuamotujih. Pa sva vseeno v teh šestih mesecih preplula osem tisoč milj, kar niti ni tako zelo malo. Nekaj podobnega sva naredila leta 2008 po Mediteranu.

Dan je (spet) lep in (spet) vetroven. Perilo je oprano, nekaj zadev s to-do liste narejenih in nekaj sva jih naredila danes. Seznam se je skrajšal za nekaj odstotkov. Tri ali štiri ure sva imela sosede. Kopalci in podvodni ribiči.

Vala je danes za odtenek manj (pravzaprav ga je zunaj več, le iz nam bolj ugodne smeri se vali). Prilika, da skočiva v vodo. Ampak. Jaz si premislim. Samo toliko grem v vodo, da se očedim. Če bi skočil, ko sem bil na tem, da skočim, bi skočil točno na morskega psa. Dva metra za krmo je tik pod površino priplaval kot človek velik črno plavuti grebenski morski pes (black tip reef shark). Ti niso nevarni, če se jih pusti na miru, ne vem pa kako bi odreagiral, če bi iz zraka nanj priletel sto kilogramski kos mesa.

Vesno morski psi ne motijo. Spet gre v snorklarijo. In tokrat se vrne vsa prešerna. Srečala je ogromno žival. V morju. Če bi na kopnem srečala ne primer kravo, ki je tudi velika žival, ne bi bila tako vesela. Tukaj je srečala manto. Te ne vidiš za vsakim vogalom. Mante niso nevarne, hranijo se s planktonom. Tokrat je žival plavala nekaj metrov pod njo. Prvič v življenju jo je videla v živo in pravi, da si ni mislila, da je tako velika. Lepo jo je bilo videti v njenem naravnem okolju, pove.

podvodni ribiči okoli naše barke

na obali se deklici skrivata pred soncem, čeprav vroče ni, ker ves čas piha

ni pa nama jasna ta napeta vrv na plaži? očitno sta dekleti obesili svoje snorkljaške obleke; vrv je pa verjetno ves čas na plaži?

najprej malo dolgočasno plavam in si ogledujem ponovno iste ribe

potem pa kar naenkrat pod menoj zagledam noro ogromno žival, vsaj 3m je imela čez plavuti

grebenska manta (reef manta ray-mobula alfredi)

grebenske mante se hranijo s planktonom

ker je manta videla, kako vesela sem bila snidenja, se je prišla pokazati še enkrat....